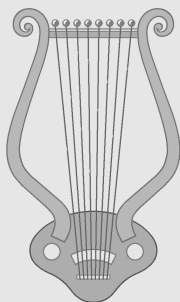

Deli Árpád

ÁTKÖLTÖTT
S
F SOLTÁROK

Deli Árpád

ÁTKÖLTÖTT
ZSOLTÁROK

versek

A 2006-BAN MEGJELENT FÜZET E-VÁLTOZATA

APRÓ JAVÍTÁSOKKAL

ÉS

KIEGÉSZÍTVE

EGYÉB MAGYAR ZSOLTÁRÁTKÖLTÉSEK

JEGYZÉKÉVEL

BUDAPEST ✦ 2017

a hitújítás 500. évében

Szüleimnek
aranylakodalmukra
szeretettel

(2004. VI. 19.)

ELŐSZÓ

Kimeríthetetlen kincsesbánya a Könyvek Könyve, s annak is leggazdagabb lapjai közé tartozik a zsoltárok gyűjteménye. Sok évszázad héber költészetéből állítottatott össze, így eszmei, lelkeségi, műfaji, formai szempontból egyaránt igen változatos; művészi szépségeivel a többi Könyv között is kitűnik. Fölvillan benne a pogány ősidőkből örökölt regemaradvány, a szomszédos kultúrák ihlető hatása is, de mindenekelőtt a zsidó nép és vallás formálódásának megannyi küzdelmes, gyötrelmes vagy épp örömteli szakasza – és ezzel elének tárul egyszersmind zsidó-keresztyén-görög-római-arab-pusztai európaiságunk egyik (valóban) édeni forrásvidéke.

Átköltögetéseim nem egyebek, mint e gazdagság saját nyelvemmel való elmélkedő ízelgetése. Talán egy újabb alkalmul is hívőnek, hitetlennek, hogy elővegye magát az Írást, amely töretlenül eleven ösztönző lehet az ember öneszmélésének útján.

ÁTKÖLTÖTT ZSOLTÁROK

4. ZSOLTÁR

Esti imádság

Égi Atyám, halld meg imám,
szánd meg, akit mindenki bánt! –

Óh, emberek, mért aláztok?:
embert, Istent meggyaláztok!

Atyám *hallja*, mint könyörgök –
fölindult szív se gyűlöljön!

Bűnbánattal mondjon imát;
kérjen buzgón, amit kíván! –

engem legtöbb, mivel áldott:
békét adott s nyugodt álmot.

[Másképpen]

Miért rágalmaztok? Meghallgat az ÚR, ha kiáltok!
Békét hozva jön el, s álma nyugalma ölel.

8. ZSOLTÁR

Isten és ember

Uram Isten, istenünk, óh, mi hatalmas a Te neved!
Beragyogja mind a földet, s vele fénylik a magas ég.
Gyerekajkon is ha szólal, diadalt arat ereje:
csecsemőn se győz az ellen, ha Te társa vagy a csatán,
s a gonoszba fül a bosszú, dühe bárhogy acsarog is.

Teli szívem ámulattal, valahányszor a gyönyörű
mennyboltra föltekintek: miriádnyi csodavilág,
s mire titkod' osztja ujjad, mosolyogva ragyog a hold –
mi az ember ily világban, hogy az ÚR szeme ügyeli?
mi a por szülötte vajjon, hogy a menny Ura vezeti?
Erejére szinte angyal, koronája égi fény:
neki adtad alkotásod, legyen ő is olyan ura,
amilyen Te néki is vagy: juhokat, s mi körüle él,
a mezőn lakó vadat mind, dalos égi madarakat
(hogy a példa vonzza őt is törekedni Ura felé),
s *neki* tiszta tenger árját teli fürge halaival ...

Uram Isten, istenünk, óh, mi hatalmas a Te neved!
Ragyogása minden élet, s szerető mosolya örök.

14. ZSOLTÁR

A világ világossága

Balgatag, kincs gyanánt markolod mocsokod! –
Néz az ÚR, lát-e mást, mint gonosz koresot:
íme, *mind*, kit bír, fölزابأل, szétcibál;
*gyöng*e gyöngébbre ront, mint kutyák koncon ...

Óh, virradj világunkra, ígért Világ!

15. ZSOLTÁR

Az igaz élet

Urak, ki boldog léphet sátorodba?
kinek van szent hegyed halmán helye?
A bűnt ki elkerülve, mind a jóra
törekszik, s feddhetetlen élete,
nem mártja nyelvét mocskos rágalomba,
nem szenved tőle bántalmat fele,
– fennkölt lélek – nem tart alávalóval,
tisztára tisztelettel néz szeme,
szavának állna, bárha kára volna,
nincs telve rút kamatlábbal feje,
ha kérdik, szíve higgadt hangja szólal,
nem markának mohó ítélete:
    ki hát így él, és meg nem tántorodna,
    méltán mondatnék igaz sátorodnak.

17. ZSOLTÁR

Ártatlan vádlott imája

Hallgass meg, Uram! vizsgálj meg ügyem!
Ítéld meg igaz számnak szavait!
Tegy törvényt rám *Te*, igaz Bírám,
ki előtt nincs titka szívemnek!

Álom hullt rám szent kamrádban:
megvizsgáltál, megpróbáltál –
s ime tiszta vagyok, nemes érc a szívem,
nem szennyezi semmi hamisság.

Hazugul, gonoszul sose szól ez a nyelv:
nem az emberi csak, mire néz a szavam –
a *Te* szód figyelem, nyomodat követem
(álút nem is út a szememben!).

Szólítlak, Uram – s *Te* felém fordulsz,
csodatévő karod óv a veszélyben.
Végy szárnyad alá! védj, mint a szemed
fényét, gonoszok dühe ellen!

Belehájasodott szívük a bűnbe;
fönnhézájván vesztem lesi mind,
loppal kiszemelt zsákmánya után
lapuló vérszomjas oroszlán.

Kelj harcra, Uram! vond ki a kardod,
szállj szembe a bőszenévvel! apaszd
el a gonosz erejét! szabadíts meg, Uram,
a világba tapadt botoroktól!

Élvezzék csak ki fenéig e föld
minden gyönyörét! Töltsd tele hasukat!
s dús kincseiket (tobzódva tovább)
fiak és unokák örököljék! –

Rám virradjon boldog ragyogás,
átjárva egész szívem égi öröm,
hű néped közt, szent színed előtt,
ahogy ébred benned a lelkem!

19. ZSOLTÁR

Isten dicsősége

Isten hatalmát hirdeti az égbolt;
nap zengi napnak s éjnek éjszaka –
nem földi szó, a tiszta égi fény szól,
s a mennynek csöndül minden csillaga.
Az Isten Napja mint hős mátká kél ott,
hol sátra égre nyílván, fény fakad,
s tüzes futása végtelen körében
mindent látó tüzével áld s ítél meg.

Az ÚR igéje lelkünk biztos üdve,
kijelentése bölcsé vált botort,
helyes parancsa mind öröm szívünknek,
útjára éltető világot ont,
tisztelni tiszta élet, örök ünnep,
igazságos, ha igazságot oszt:
törvénye drágább minden színaranyánál,
s csurgó színméz sem édesebb a Tannál.

Szívébe zárta szolgád is beszéded,
hisz benne végtelen kincset talált –
de jól lát épp, ki jóra törve, téved?:
óvj attól is, mi orvul oszt halált!
gonosz szándék se mérgezhesse élted!:
s előtted lelkem megtisztultan áll.
Fogadd imám, oldozz föl bűneimtől,
Uram, biztos mentsváram, üdvözítőm!

20. ZSOLTÁR

Könyörgés a királyért

Hallgasson meg az ÚR, hogy közelít a vész!
mint Jákóbot e Név, téged is óvjon Ő!

Szálljon rád a Sionról
áldó mennyei oltalom!

Oltárán lobogó áldozatod legyen
kedves színe előtt: szíved alázata!

Teljék mind be a vágyad!
vidd jó véghez a terveid!

Hadd ujjongjon e nép győzelemittasan!
hadd lengjen lobogónk háladalunk fölött!

Kívánságaid adja
mind meg néked az ÚR kegye! –

Fölkentjéhez az ÚR, lám, lehajol, szavát
meghallgatja, erős jobbjá segíti őt.

Mit másnak kocsi, mén ad,
nékünk Isten, az ÚR neve.

El is buknak azok, mindje halomra hull,
ám mi talpra szökünk (társat a társ emel).

Isten, áldd meg urunkat!
hallgasd meg, mit a néped esd!

22. ZSOLTÁR

A szenvedő reménysége

Ístenem, Istenem, mért hagytál el engem?
Mért nem szabadítsz meg? Nem hallod keservem?
Néma vagy éjjel, és néma vagy nappal is!
Pedig Te vagy, aki a Templomban lakik,
atyáink reménye, biztos menedéke –
ám én csak gonosz gúny tárgya, semmi féreg:
„Úgy bízott az ÚRban, mégsem menti őt meg?
Csak segít kegyencén végül kegyelője! ...”
Igenis az ÚR volt uram és éltetőm
anyámnak méhétől, tápláló öletől.
Ne légy most se távol, hogy ily közel a baj!
rám ront dühös bika, vad básáni bivaly,
körös-körül fújtat a sok gonosz pára,
riadt szemem nem lel csak bösz oroszlánra;
kiöntött víz vagyok, csontom szétporladva,
szívem, mint a viasz, bennem szétolvadva,
torkom száradt cserép, nyelvem holt ínyemen –
a halál porába aláztál, Istenem!
Kutyák vadásznak rám, körülfog a falka,
már kezem- s lábamba belemarnak-falnak;
csontomba vág foguk, darabokra tépnek,
szemük vérben forog szívük vad dühében.
Ruháim lefosztván, maguk közt felosztják,
varratlan köntösöm sorsa forgó kockán.
Ne hagyj most magamra, URam, erősségem!
Siess, segíts! ne nézd tétlen' vergődésem!
Fenevad torkából mentsd ki szolgálád lelkét;
üldözött Oltalma, állj az árva mellé!

Drága testvéreim, istenfélők népe,
zengjen dicsének az ÚR dicsőségének;
mert nem veti Ő meg nyomorú nyomorát,
nem tagadja meg azt, aki hozzá kiált!
Szent nevét köztetek fennen magasztalom:
teljesüljön nyilván titkos fogadalom!
Éhes ember éhe étektől csillapúl:
az istenkereső nyugodalma az ÚR,
szíve benne örvend örökkön-örökké.
Mind az egész világ megismeri Őt, és
hódol néki az is, ki hitetlen hajdan,
fejét a föld minden határa meghajtja;
mert Tiéd az ország, Tiéd a hatalom,
mindenkin szent orcád fényét csodálhatom.
A föld összes ura Téged fog uralni,
s hozzád tér a lélek, mikor meg kell halni.
Ízre új íz támad, s hálával hirdeti
kegyes igazságod, irgalmas tetteid.

23. ZSOLTÁR

A jó pásztor

Ⲗz ÚR az én jó pásztorom:
hiányom nincsen semmiben sem,
dús rétre visz meg hűs vizekhez,
s (a vészben) óva átkarol.

Útján vezet (hisz Ő az Út).
Árnyaknak völgye sem riaszthat,
mert hű pásztorbotod vigasztal
oltalmul s biztos támaszúl.

A vesztem sóvárgók előtt
királyi asztalodra méltatsz,
olajjal kensz, bort és kenyért adsz.

Kegyelmes jóságod betölt:
éltemben fölragyog naponta,
hogyan úgy élem, mint templomodban.

25. ZSOLTÁR

Szorongattatás idején

Az Úrhoz száll imám, ki el sosem hagyott.:
Bajomban, Istenem, csak benned bízhatom –
Csüggedt, de hű szivet nem szégyenísz Te meg.
Dadog szavam: taníts! mutasd utad nekem!
Érőm Te vagy, Uram; vezess, szabadítóm!
Fogadd irgalmasan imám, mint annyiszor!
Gondatlan éveim feledd jóságosan;
Hamisságom legyen igazzá általad,
Igaz Isten: *utad* legyen az én utam! –
Jóság, hűség ez út, melyet Igéd mutat.
Kegyelmezz nevedért, bocsásd meg bűneim! –
Lelked, ki féli őt, ösvényén vezeti:
Megtartod, -áldod azt, gondolsz fiára is;
Nem rejted el magad s frigyednek titkait.
Oltalmazol, ha megbotlok vagy tör megejt:
Pártold hát üldözött, elárvult vén fejem!
Remeg, szorong szívem; nem látszik már kiút:
Segítsd, Atyám, a bűn- és bűgyötört fiút!
Tömérdek ellenem acsarkodik, dühöng:
Uram, ne hagyd el a hozzád menekülőt!
Védjen meg tiszta szív, óvjon őszinte hit!
Zajló vészből, Urunk, hű néped mentsd Te ki!

29. ZSOLTÁR

A vihar

Magasztaljátok, föld urai, az URat!
Dicsőségét s hatalmát áldjátok, dicső
hatalmasok! Díszet öltve hulljatok elé!

Az Úrnak hangja mennydörög félelmesen,
a nagy vizek fölött zendül fönségesen;
szavára törnek, dőlnek büszke cédrusok:
a vén Libánon ősz fővel szökdel bohó
borjak gyanánt, s a Szirjón álmos szirtje is
föl van bolydulva, mint szilaj bivalyfiak.
Az ÚR szeméből szerte szörnyű láng cikáz,
lehelletére Kádes szent pusztája reng,
ijedt ünők inálnak tarlott fák között –
Isten dicső hatalmát zengi temploma.

Örök trónján az ÚR özönvizek fölött
népére áldást, békét hint kegyelmesen.

38. ZSOLTÁR

Panasz

Rám rontanak orvul s nyíltan,
rágalmat, szennyt rám zúdítanak –
ámulok csak: ennyi tőrrel
ágrólszakadtra mért törnek?

S incselkedve, gúnyolódva,
ím cselt vetnek rabló módra;
s nincs, ki védelmemre keljen:
nincs, kinek e senki kelljen.

Kérlek, Uram, ne hagyj árván –
késő lesz már, tovább várván!
vérem, húsom szétomlóban;
végső hitem érted lobban.

Bűnöm sújtja, tudom, a kór;
szűnjön mégis már haragod:
bűvös igéd lesz erőmmé,
s üdvöd áldom mindörökké.

39. ZSOLTÁR

Készülődés

Jó Atyám! Nem szólok én pogány előtt,
mégis, ím, feltör belőlem, úgy gyötör,
hogy mennyi időm még.

Istenem, mily szép a lét! – bár kósza árny:
futsz a pénz után, de nem tudod, mi vár
kincsedre, ha elmégy ...

Óh Uram, Te vagy csupán biztos remény,
s jó, akármit tégy – de már ne sújtsd e vént!
a kín szuva szétrág.

Istenem, jövök, csak adj egy csöpp jövőt!
búcsúzni kihunyván.

[Másképpen]

Kör gyötör, gúny gyaláz – s tűröm én, bárha
félelem fojtogat: mennyi van hátra?
Mintha moly rágna (testemet, lelkemet) –
hisz bűnös mind, ki él, s léte híg pára!

Hadd lássak csak egy-két napot még! – s megyek.

Távol a Templomtól

Mint szomjas szarvas kívánja epedve a forrást,
úgy vágyik lelkem folyton utánad, Uram.
Nappal gúny mardos: „Tán alszik az istened éppen?” –
éjjel könnyem hull, álmom a kétely öli.

Tűnt emlék lobban (melegén dermedt szivem éled –
és égőn sajdul: *volt* csak a jó): amidőn
ünneplő népeddel a szent Sátorba vonultam,
s ujjongott minden, s hála, öröm dala szállt ...

Mért csüggedsz, lelkem? mért marcangol keserűség?
Bízzál Istenben! szállhat öröm dala még!

Elcsügged lelkem, meddőn sóvárog utánad
Hermónnak távol halmai közt egyedül.
Örvény örvényt visszhangoz zúgók morájában:
Jordánod minden habja fölém magasul.

Nappal gyötrelmemre csupán irgalmad az írom,
s éjjel is ő ihlet zengenem éltem urát:
kősziklám, könyörülj! gonoszok nyila záporoz egyre,
csontjaimig csap a gúny: „Hol van a híres »Urad«? ...”

Mért csüggedsz, lelkem? káromlók mért szomorítanak?
Bízzál Istenben! zendül öröm dala még!

Istenkáromlók hada közt szólítalak, Isten,
oltalmam, váram, fegyverem, összes erőm!
Végszükségemben mért hagytál ennyire árván?
Fényedtől távol meddig epeszt e sötét?

Küldd el hű Lelkednek igaz vigaszát vezetőül,
szent oltárodhoz végre mutassa utam:
Boldogan issza a lelkem a mennyei Úr ragyogását;
pendül örömmel a lant, hála röpíti a dalt ...

Nincs mért csüggedned, lelkem, sohasem hagy el Isten:
szörnyű vészek után fölragyog a'* Szeretet.

---

* Ejtőd: *asz.*

45. ZSOLTÁR

Nászdal a királyhoz

Szívem ünnepi áhítat
fönséges dala tölti el,
nyelvemen zeneszó fakad
(szárnyalóbb sose volt talán!)
a'* király örömére.

Szépséged gyönyörűbb, Uram,
mint ember fia szép lehet,
báj ragyogja be arcodat,
bölc s szó zendül az ajkadon,
lényed isteni áldás.

Kösd kardod derekadra, Hős,
öltsd magadra a harci díszet,
indulj meg diadalmasan,
védd meg a' letiport jogot:
tégy csodákra csodákat!

Gyors nyilad hegye áthatol
dúló elleneid szivén,
lábod zsámolya lázadók,
trónod – isteni trón – örök,
s jog pálcája a pálcád.

---

* Ejtsd: *ak*.

Igazságszeretetet vezet,
s nem túrsz semmi igaztalant:
föl így kent igaz Istened
boldog hitfeleid fölé
boldogság olajával.

Mirha és aloélevél,
drága, kába fahéjvirág
illatába borít ruhád;
ivortermek ölén a lant
édes dallama pendül ...

Jobbodon nagy uralkodók
bájos gyermeke tündököl,
Ófir kincseiben ragyog
reád zsenge menyasszonyod. –
Hallgass szómra, Leányka!

Ím új otthonod, új hazád,
új néped s szerető szülőd
helyett is szerető urad!
Szépségedre kívánczik:
engedj néki szelíden!

Türoszban fakadott Virág,
vedd jó szívvel, amit neked
dús néped szeretettel ad:
csillogjon mosolyod, miként
arany közt e korallgyöngy!

Lebbenjen finom öltönyöd,
szép hímű puha lepleid,
indulj hölgyeid oldalán
vígan, lépj a király elé:
hív belső palotája.

Dicsőséges elődeid
helyett majd fiakat fogansz:
országok fejedelmeit. –
Hirdessen Titeket dalom,
s ízre ízek örökkön!

46. ZSOLTÁR

Erős vár a mi Istenünk

Erős vár a mi Istenünk,
biztos bástyafokunk, bármi baj ostromol.
Nem félünk, ha a föld remeg,
s tengermélybe omol mennybe törő orom,
tajtékozva dühöng a hab,
és mi ősi idők óta szilárd, meging:
mert vélünk van a menny URa,
Jákób Istene véd, Ő a mi várfalunk.

Forrás életadó vizén
örvendezve virul szent neve lakhelye.
Örül tölti be városát:
éji fölleg után hajnali fény ragyog.
Körben zúgnak a nemzetek,
és forrong a világ: szól – s a heves lehül.
Mellettünk van a menny URa,
Jákób Istene véd, Ő a mi várfalunk.

Nézzétek, *mi erő az ÚR!*
sújtó karja miként csap le hatalmasan:
széjjelzúzza a háborút
(törve íj, kelevéz, tűzben enyészve pajzs). –
„Béke! Lásd, ki vagyok, világ!
Hadd emeljen a menny végre magába föl!” –
hisz bennünk van a menny URa,
Jákób Istene véd, Ő a mi várfalunk.

49. ZSOLTÁR

Mulandó és örök

Minden év, minden nap sírjaink ássa,
s törtetés, kapzsiság a' halál sátra,
mert nem ad hírnév, dús vagyon sem reményt:
mind, mi mástól való, itt marad másra –

csak mit másnak *adtam*, marad majd enyém.

50. ZSOLTÁR

A helyes istentisztelet

Isten, az ÚR Isten szólal most, hívja a földet
távol kelettől, mind hol éjre száll a nap.
Fénylik a mennyei szépségű Sionon ragyogása,
amint közelget, s szóra nyíl a szent ajak;
villám dördül előtte, vihar tombol körülötte:
földet s eget hív: lássa, népén mint ítél.
„Gyűljetek egybe, kiket nékem szentelt a Szövetség!”
És zeng az égbolt: im igaz bíró az Úr.
„Halld, Izráel népe! figyelj intő szavaimra!
Ismersz, az Isten, Istened s Urad vagyok.
Nem vádollar, amért oltáramon állatot ölsz le –
de nem bikád és nem bakod kell énnekem!
Hisz minden vad enyém erdőn s hegyek ezrei hátán,
madár az égen és mezőn állatsereg!
Rád szorul éhségem? – hisz enyém a világ s vele minden!
S eszem bikát én, és iszom bakvért talán?
Áldozz hálával, s töltsed be kegyes fogadalmad!
Szólíts a vészben: s áldhatod mentő karom.
Mert mire jó, ha csupán buzgó szád tudja a törvényt,
s ügyet se vetsz rá, hogy mit is tanít igém?
Tolvaj cinkosa vagy, hűtlenségek segítője,
tenvéred ellen mocskolódol mindenütt ... –
tűrhetem ezt némán? Térj meg, szállj végre magadba,
hogy szét ne rágja ennyi bűn a lelkedet!
Hálaadás legyen áldozatod, s le ne térj az utamról,
hogy Istenednek üdve jusson részedül!”

51. ZSOLTÁR

Bűnbánat

Szánj meg, óh irgalmas Isten, és töröld el vétkeim!
Mosd le rólam mind a szennyet, mellyel elborít a bűn!
Mert tudom jól, mit hibáztam – ám hiába bánt hibám,
hű igéd elhagyva, lelkem hánykolódik úttalan'.

Szent szemedben *szörnyü* bűnöm, s bére szörnyü büntudat:
„bűn fogantott, bűnre lettem, lelkemet bűn fojtja meg” –
bár igaz szód adta szívünk, és igaz szavad tanít,
hogy szívünk szent rejtekében szólni hagyjuk hangodat.

Hints meg éltető izsóppal: s újra tisztán állhatok;
moss meg, Istenem: s fehérebb lesz a lelkem, mint a hó!
Hadd viduljak, hadd viruljak, forrjon éppé tört tagom –
óh, ne nézd már csúf bukásom: mind töröld el vétkeim!

Tiszta szívet adj, Teremtőm, s tedd szilárddá lelkemet!
El ne üzz orcád elől, s szent szellemedtől meg ne fossz!
Gyűjtsa üdvöd új öröme engedelmes szívemet;
s hadd tanítsak égi útra bűne bánó elbukót!

Óvd meg éltem, hadd dicsérjem, Szabadítóm, hatalmadat!
Nyisd meg ajkam háladalra, hogy magasztaljam neved!
Hisz Te nem vágysz vérre, s égő hús szagát nem áhitod –
áldozatként töredelemre s végre megtérésre vársz.

Sionod megint megáldván
Jeruzsálem újra állván,
örömdre lesz, ha láng kap
a leöldösött bikákba!

53. ZSOLTÁR*

Világtalan világ

Égyügyű népség, hova is tülekszel!
Mit remélsz, ha már az egész világot
telhetetlen habzsi hasadba tömted
és a zsebedbe!

Szánakozva nézi a menny az embert:
hátha tíz bölcsét lel a milliókból –
s *mindjük* egymást rúgja, tapossa íme,
s falja a húsát.

Mint ha bösz orkán veri szét a várost,
vagy türelmét vesztve megindul a' föld,
s *egy* halomba dől, mit a vélt erények
s bűnök emeltek,

úgy omolsz majd össze, te büszke szikla,
hogyha – színről színre – magadra ismersz.
Bár kihallanók e pokol zajából,
hogy mire élünk!

---

* Vö. a 14. zsoltárral.

58. ZSOLTÁR

Az igazak vérszomja

Földnek isteni birtokosai!

Igaz-é, egyenes-é vajon a szavatok?
és tisztán, jogosan ítélték feleiteik fölött?

Álnokul forog aljas agyatok;
haszonért, hatalomért dobog a szivetek;
színgazság a ti „igazság”-tok, ragadozó gazok. –

Mind erőszakos, alja gonosz ez,
született hazudozó, iszonyu vipera:
titkos bűvige se lesz úrrá a süket állaton.

Üsd ki, Istenem, a' fogaikat!

Igaz ÚR, ne könyörülj e fenevadakon:
zúzd széjjel pokoli állkapcsuk, ne legyen irgalom!

Úgy enyésszed el őket is, akár
az aszóba apadó patakokat a nyár!

Hervadjon letaposott fűként erejük, Istenem!

Málladozzanak el csiga gyanánt,
s koraszültre amiképp lecsap a kora vég:

bokruk, míg tövise sem hajt, vész szele ragadja el! –

Látja vesztüket, állva az igaz

örömittasan a vér özöne közepén:

mégis van jutalom, és *ítél* az igaz Irgalom!

62. ZSOLTÁR

Bizalom Istenben

Istenben lelek én csak nyugovást, benne az én erőm.
Kösziklám bizony Ő, támogatóm és menedékhelyem.
Nem is tántorodik meg remegő lábom utam során.

Meddig rontotok egy vétlen, igaz férfira ennyien?
Már, mint omladozó fal, beszakadt deszkapalánk, olyan!
Fondorkodva tipor sárba kaján rágalomáradat.
Áldást mond az ajak – s (álca alatt) átkot az alja szív.

Istenben lelek én csak nyugovást, benne reménykedem.
Kösziklám bizony Ő, támogatóm és menedékhelyem.
Nem is tántorodik meg sohasem lábom utam során.
Istentől *van* erőm, s tiszta megint hírem is általa:
biztos szirti erőd, sziklaszilárd oltalom Istenem.

Bízzatok ti is Őbenne, világ népei, szüntelen!
Tárjátok ki ti is szíveteket végre ez Úr előtt,
hadd legyen segítő gyámolotok néktek is Istenünk!

Mert bizony lebegő lég csak e lét, csak hiu látszatok;
s annyit sem nyom a szív, mint ez a lég, majdan a mérlegen.
Hozhat jót zsarolás? Összelopott kincs diadalmi jel?
Gyűljön bár vagyionod, csak ne legyen rabja a lelked is!

Istennek szava zeng (egy ige szól, két tanítást kapok):
Istené az erő; s a' szeretet, végtelen Úr, Te vagy,
és békédet adod tetteihez mérve kinek-kinek.

67. ZSOLTÁR

Isten kegyelme

Urunk, Isten,
kegyes orcád
ragyogtasd föl
életünkön,

hogy értse meg
minden ország,
csak kezedből
várhat üdvöt!

Dicsérje,
magasztalja
kegyelmét
az egész föld:

kis népet,
nagy hatalmat
egy mérték-
kel ítél Ő.

Az összes nép
az Istené,
Őbenne él,
szelíd keblén.

Imádja,
dicsőítse
hatalmát
az egész föld:

Ő áldja
tenger kincsel,
ragyog ránk
le az égből.

Te vagy csak úr,
Te vagy isten,
Egyetlen Út:
Te vagy minden.

72. ZSOLTÁR

Királyszentelő ima

Törvényeid, óh Istenem, add ez új királynak!
bízd ragyogó jogarod Dávid fiára!
Ítélje igazságosan ő szerette néped,
s mind a szegényeidet szelíd eréllyel!
Békén magasodjék hegyek orma, és honoljon
szerte a szirti tetők között szilárd jog!
Pártolja a méltatlanul elnyomott szegényt ő!
védje a gyöngye fiát a törvetéstől!
Míg nap ragyog és tündököl éji hold világa,
távol utódnak is ő legyen királya!
Mint zápor üdítő vize szomjazó mezőre,
hozzon uralma jogot s békét e földre!
Pálcája igazgassa, mi tengertől a másik
tengerig elterül, a' végső határig!
Hajtson fejet és térdet a pusztaság lakója!
ellene hulljon elé a porba csókra!
Tarsis is adózzon, meg a sok sziget királya!
Sába ajándokait tetézzé Szába!
Ismerje uralmát el a föld összes hatalma!
mind a világ csak az ő nevét uralja!
Mert megszabadít nincstelen, elhagyott könyörgőt,
megkönyörül nyomorult szűkölködőkön;
nem hagyja, hogy ártson nekik ármány s durva önkény:
vérük a színe előtt több drágakőnél.
Üdv néki! Sugározza be Sába sárga fénye!
Szálljanak érte imák, s áldás fejére!
Hegycsúcsokig árassza el országunk a búza;
lengjen a sűrű kalász, akár a dús gaz!

Áldott neve, míg nap ragyog, ágat hajtson ágra;
s áldva nevével a nép, nevét is áldja!

Zendüljön az Istennek, az Úrnak hálazsoltár!
karja csodás erejét hirdesse oltár!
Őt zengje a néppel teli föld alatt s a tág menny!
töltse be Ő az egész világot! Ámen!

73. ZSOLTÁR

A gonoszok szerencséről

Vannak tiszta szívű, Isten előtt igaz emberek, kik öröm s megbecsülés között töltik napjaikat jámbor erényükért – ám sok-sok gonosz is gondtalanul henyél; ép testükben erő s isteni értelem; nem kóstonva a kint: por fiaként nyomort, gyötrelmes sebeket, gyászba szakadt reményt; gögjük villog, akár drága nyakékeik; kényük díszköpenyük rojtja gyanánt lobog; hájukból meredez prédaleső szemük, mélyről fortyog elő lelkük eves lehe, bectelen szavaik kárhozatos mocsár, s istent játszani sem félnek az álnokok; ősi szörnyopofaként tátog utálatos szájuk, sértve eget s ártva a föld színén ... És népem mi mohón szürcsöli szennyvizük! „Úgysem tudja az ÚR! gondol is ő velünk?! ...” – Hát így él a gonosz, s ő a világ ura.

Én pedig? Remegő lábom inogva áll ... Mit ér tiszta kezem, tiszta szívem-szavam? Szenvedés a napom, gyötrellem éjjelem, s kinnal ver föl az új hajnali fény megint. És már-már elesem: ingadozik hitem, megszédít a világ, s titka titok marad.

Ám elcsöndesedem, s hallom a hangodat, mely vélünk születik s élteti életünk!: biz csalóka siker gyűjteni, tetszeni, futni, merre vezérmarha kolompja szól;

végső pillanatunk minden ilyen „sikert”
romba dönt, letarol, mint fene forgatag
rosszul összeütött kis kalyibát szokott;
álomkép az egész, és ha a zaj kihuny,
s szólhat végre a csönd, ébred az égi hang:
nem kérdez divatot, sem befolyást, vagyont,
szomszéd sanda szemét, csalfa csodálatot,
s hogy mint vélekedik bölcs atya vagy tanár
(nem verseng a halott, díjra sem áhitoz) –
egy kérdésre felel, mellyel e földre jött:
tette-é, mire jött, azt, mire küldetett?
úttá lett-e az út lépteitől, melyet
még nem járt soha más, és ezután se fog?
tudja s merte, amit tudnia, mernie
(a' Törvény kapuján át) sikerülhetett?
boldog volt-e tehát? mennyire lett *maga*?

Lám mily esztelenül lázadozott szívem,
fortyogott az epém – oktalan állat én!
Hisz hallom szavadat, s *nem* hagyod el fiad,
kézen fogva vezet gondviselő kezed
hozzád mind közelebb, egyre a Fény felé.
Mit kívánhat egyéb földi vagy égi jót
véges emberi szív, melynek a végtelen
jó Isten jut örökrészül: az Alkotó!

Elvétvén az utat, elveszik életünk,
mert hiábavaló bármi „haszon”, „siker”,
bálványok csöpögős bája hiába vonz,
lényeg nélkül a lét lényege csak halál:
csöndben egyre perreg, porlik a perc, az év –
mindegy, mennyi: ha nem végtelen, *itt* a vég.

Engem boldog utam fölfele hívogat;
bár nehéz, *gyönyörű*, mert vezetőm az ÚR
áldott népe közé, s Véle erős vagyok.

Nincs is távol a cél, hogyha az ÚR közel,
s végre készen a szív már befogadni Őt,
színről színre a Szót, látni *magát* a Fényt.
Vágyakozva csupán és hunyorogva még,
véelve, sejtve hivén, hirdetem addig is
drága, szent nevedet, gondviselő Atyánk,
mindent átölelő végtelen Értelem.

[*Másképpen*]

Istenem, mért erős, híres és gazdag
annyi gögös bitang? – S én, szegény balga! ...
Törjek én is tán, merre egymást törik? –
Csöndül ím benn a Csönd: „Béke” – és hallgat.

Lássék vagy *legyen* szép, mit eltöltök itt?

74. ZSOLTÁR

A Templom siratása

Mért hagytad el nyájadat?
Templomod már örökké rom?
Ellepte vad áradat,
s földig dúlta szent hajlékod.

Nem szól igéd,
karod sem véd ...
Óh, meddig még?
Pedig hányszor megóvtál,
friss patakkal áldottál;
szolgál nap s éj,
nyár, tél, föld s ég!

Neved gúny már,
húsunkba váj
gonosz pogány.
Reményünk a Szövetség:
hadd dicsérjen a szegény;
Urunk, rád vár
mind az ország!

75. ZSOLTÁR

Isten a bíránk

Dicsérünk, oh Isten, csodás neved dicsérjük.

„Én szabom meg, mikor lesz a végső számadás.
Inog tán a föld, és kizökken ősi rendje –
ám kezem biztosan tartja összes oszlopát.”

Dicsekvő bolondok, ne tetszelegjetek már!

Szájasok, meddig is fortyog égre dölyfötök?
Ne várjunk keletről, se messzi napnyugatról
s ősi puszták felől biztató emelkedést –
csak Isten kezéből!: a bűnre szégyen éget,
ám a szívós erény bére boldog öntudat.

Az Úrnál pohár van, s (miként a szívben erkölcs)

benne bor gyöngyözik: mind a bűnös issza majd,
mi éltén belégyült, kiszíva söprejét is.

Én csak ujjonghatok, zengve Jákób Istenét.
„A gögös gonoszság szarvát letördösöm majd,
s fölmagasztaltatik mind, ki tiszta éltet élt.”

78. ZSOLTÁR

Isten a történelemben

Halld, népem, szavamat! hadd táruljon föl előtted
hajdani sorsunk titka: okulj, s az atyák hagyatékát
hagyd fiadra tovább, hogy tudják meg, *mi* az Isten,
hirdessék hittel csodaműveit, égi hatalmát,
és ami tannal népévé szentelte a népét! –
Efraim íja lehullt, fiait fogságba vetették,
mert a Szövetséget vétkes szívük kivetette,
s Isten törvényét megvetvén semmibe vették!

Mennyi csodával védte, vezette pedig kicsi népét!
Kettéválasztotta a tengert: Állt a hatalmas
habtorlat, minthogyha szilárd gátak zaboláznák,
úttá nyílván az ár, menedéket nyújtva a vad víz.
Nappal felhő volt, éjjel tűz nappali fénye,
sziklából fakadó forrás tikkadt ajakuknak ... –
Mégsem szűntek meg fölségét sérteni balgán!
„Lám, üdítő italunk már van, de mit ér ez az éhre*?
Vajh tud-e adni az ÚR kenyeret meg húst is a vízhez?”

Föllobbant keserűn méltó haragod tüze ekkor,
és lecsapott a sötét tábor szélére a lángja.
Ám azután, megszánva a kínjuk, mennyei manna
(égi kenyér) hullott nékik, s fürjek seregestül
étkükül önként kínálták magukat – de hiába:
nem tért meg bűnös lelkük, nem hitt a csodáknak.

Pusztai vándorlás, vég nélküli hontalan élet ...:
s íme a sok baj közt, nyomorogva, vesződve, lesújtva,

---

* Ejsd: *ére*.

újra az Úrra tekint a szemük, hozzá könyörögnek,
hozzá száll szájuk fogadalma – de szívük a régi!

És a haragvó Isten ezért sem emészti el őket,
mert büntetni emelt karját irgalma lefogja.
Nézi, milyen gonoszok, s hogy a bűnbe' megátalkodtak –
s látja a botladozó lábak suta útkeresését,
érzi a vérző hús vergődését, s hogy a létük
bús lehelet csak, örök Lelkének sóhaja bennük:
és szerető karját áldón terjeszti följük.

Hogy keserítették szent szívét újra meg újra!
mintha nem emlékeznének Cóan mezejére,
hol sanyarú rabságnak igája alatt görnyedtek,
ám lehajolt sínylő népéhez az ÚR, s vele harcolt:

Vérre válik a víz, haldögtől bűzlik a Nílus;
böglyök csípi a büszke egyiptomi fárao arcát;
békák undorító miriádja brekeg körülötte;
sáskahadak falják pusztává végig a földet:
sír az egész letarolt ország esztendeje sírján –
s mégsem hajlik a jóra, nem enged az isteni szónak!
Szöleit és szívós fügefáit jég veri tönkre;
jég veri, villám sújtja, mirigyvész öldösi barmát;
s végre levágva hever minden születés zsengeje.

Enged már a király, sőt sírván sürgeti Mózeszt –
ám hogy az ÚR mint jó pásztor népét kivezette,
gyásza feledve rohan szolgálait visszaszerezni.
Ekkor vált ketté a hatalmas tenger előttük,
mentve az ÚR népét, s elnyelve a fárao gögjét.

Szent hegye táját adta hazául nekik az Isten,
hogy neve lakjává szenteltessék keze műve.
Ők ki is osztották szépen (törzsekre, nemekre),
mit számukra az egy igaz Úr elvett a pogánytól,
s áhítattal hulltak a – *bálványképek* elébe.

Szent sátrát szomorún elhagyta Silóban az Isten

(hajdani hajlékát a *halandók* házai mellett):
Vér és tűz és rom, hurcolva, kifosztva, tiporva ... –
messze alázta magát bűnével népe az Úrtól!

Ámde miként mély álmából fölserken a bajnok,
s mámorea múlva a hős ismét kedves hada élén
küzd, seregét immár végső diadalra vezetvén:
Isten is éppúgy önt bizodalmat népe szívébe,
választott törzsének ajándékozva a Törvényt,
s mint a világ boltját, a Sionra emelve a Szentélyt;
és elhívja szegény szolgáját aklai mellől,
hogy szent népének legyen áldott pásztora eztán,
s lobbanjon már lángra világunk Istene lángján.

[Másképpen]

℣élni az ÚR féltőn szerető szívét s bizalommal
hinni szavában örök gondviselése tanít.

82. ZSOLTÁR

Az istentelen istenek ítélete

Áz istenek közt istenek Istene
ítélni trónol égi ítéletet;
és zeng igazság szent igéje,
és örök irgalom enyhe árad:

„Miért ítélték jogtalanul? miért
személyre néztek, mért nem az ügyre csak?
Gonosz hatalmást támogattok –
árva, szegény, nyomorult enyészhet!

Immár a földnek rengnek alapjai:
nem ért a bölcs, nem tiszta az isteni,
a fény homályba hunyt, a régi
rendnek az égi erő nem öre.

Istenhatalmat adtam a föld fölött
hajdan tinéktek, elvetemült fiak!
de halhatatlan sem maradhat
élve, ha bűne halálra sújtja.”

Jöjj, Isten, ítélj, egy igaz Istenünk!
Tiéd a föld, Te adtad az életét:
uralja minden nép hatalmad,
s áldja velünk ölelő kegyelmed!

[Másképpen]

A jogsértő jogászok sorsa

„Földi istenek istentelen faja,
törvényt törve tört vető vad törtető,
védtelenre vész, szegény igazra jaj,
gazdag gaz körül pöffeszkedő erőd,

mért nem állotok ártatlan oldalán:
özvegy öreként, árvának oltalom,
óva nincstelent, segítve mint barát,
bátorítva vélt hazátlant, bús rabot?” –

Gaz bírák igaz szavú Bírája szól,
ám paragrafusragó sötét agyuk
szent igékre vak, a jót nem látja jól ...
Még hogy „istenek”! – annak tartják maguk

romlandó porok, romlott lelkek hada.
Más lesz sorsotok, mint kin tapodtatok?
Büszke bő talár, tömött zseb itt marad,
s gyöngék Gyámola ítél majd rajtatok.

85. ZSOLTÁR

Ima a fogság utáni megpróbáltatások idején

Földedre kiárasztod, Uram, megint kegyelmed:
Jákób keserű könnyeit irgalmad letörli;
népednek a bűnét feleded (befödve mindet),
s ellobban a méltó harag elnéző szivedben.

Fordítsd, Szabadítás Ura, hát felénk az orcád!
szűnjék meg irántunk a düh* sértett Istenünkben!
Nem csillapodik már soha kebled indulatja?
még hány ivadékunkra tipor neheztelésed?
Hát már sosem éledhet e nép valóban újjá?
többé sosem ujjonghat a lelkünk alkotónkban?
Hadd lássuk, URunk, szereteted! add, hogy el ne vesszünk!

Szóljon maga hozzánk a mi Istenünk, az ÚR most,
népéhez, igaz híveihez jó híre: „B é k e !” –
csak vissza ne térüljön a lábunk tévutunkra!
Mert tiszteletéhez közel, íme, égi üdve,
hogy végre dicsősége ez országban lakozzék.

Akkor szeretet s állhatatos hűség ragyog föl,
s a' boldog Igazságot a Béke csókja várja,
hűség a virág szerte az illatos mezőkön,
és tiszta igazság mosolyog le ránk az égből:
áldón ölel át gondviselő karjával Isten,
és gazdag ajándékaival vidít a szent föld.
Hú hírnök az ÚR lépte előtt az égi törvény,
és lába nyomában fakadó áldás a béke.

---

* Ejtsd: *dü*.

87. ZSOLTÁR

A Sion dicsérete

Minden hajléka közt te vagy, Sion,
legkedvesebb az ÚR szívének,
örök sziklák, szent halmok éke,
szerte áldott dicső paradicsom! –

„Rahab (levetve dölyfét) ím enyém;
Bábel se törne álkapun már
felém; s a vad filiszteusság,
Cór szirtje és Kús is hitemre tért.” –

S az ÚR szavára zendül égi kar:
„Mind újjászületett Sionban!” –
„A Könyvben, íme, mind Sion fia.” –

És hálaének lángja lobban,
s örömdalokra szent körtánc vigad:
„Az élet vize vagy valóban!”

90. ZSOLTÁR

A halandó ember imádsága

Uram, Te voltál mindig a támaszunk.
Világra nem jött föld fia hegy se még,
sőt föld s világ sem volt teremtve,
és örök isteni lelked élt már.

Te – végtelen – szólsz: „Légy ugyanaz megint,
ember, mi voltál!” – és a por újra por.
Egy *ezredév* előtted egy nap,
vagy mit az örre szab éji tiszte.

Elillan éltünk hajnali páraként,
mint lenge álom, kelve arany napod.
Kihajt, virulni kezd, akár a
fű – s lekaszálvá aszík napestre.

Méltán emészt el indulatod heve:
orcád világa fölfedi bűneink,
és bűnben ég el napra nap, míg
el nem enyész ez a sóhaj élet.

Hány év, mi ránk vár? Hetven? avagy talán
nyolcvan? S miből áll? Szinte csupán bajok,
hiú vesződés – s már el is tűnt;
és tovarebben a kósza lélek.

Ki érti meg, mit tesz haragod tüze?
Ki érzi át, mért háborog úgy szived?
Nehéz a számvetés időnkkel:
csak ha tanítsz, igazulhatunk meg.

Fordulj felénk! ne késs! könyörülj, Urunk,
szolgáidon! Hadd süssön a nap ki már!
Deríts reánk vidám időket:
vésznapokért, *-korokért* aranykort!

Mutasd hatalmad végre ki népeden!
szálljon reánk már üdvözítő malaszt!
Vezesse áldásod kezünk is,
hadd legyen áldva kezünk gyümölcse!

91. ZSOLTÁR

A Gondviselés

Á'ki a Fölséges szerető oltalma alatt él,
a végtelen Mindenható
árnya ölén lakozik,
így szólhat hálás-büszkén, bizalommal az Úrhoz:
mentsváram, égi támaszom,
biztos erőm, örömöm!
Mert kiségit madarász töréből, szárnya alá vesz;
nem árthat éji cselvetés,
s nem lesi nyíl se szived;
nem fertőz orvul fene kór, nem öl ördögi dögvész;
ezerre sújt halál emitt,
s tízszer ezerre amott –
hozzád nem közelít: hű gondviselés a te pajzsod.
De lásd, a rossz mi borzalom:
már maga büntet a bűn.
Ám a te véded az ÚR, födeled, menedéked az Isten:
nem is sebez meg sorscsapás,
bajban is ép az erőd.
Angyala őrzi utad, fölfog, ha botolna a lábod,
kígyó, oroszlán mit sem árt,
szörnyeket is letiporsz. –
„Hű hozzám: karom óvja! Nevem szólítja: segítem.
Hittel kiált: kimentem őt –
éltetem, üdvözitem.”

93. ZSOLTÁR

Az ÚR a mindenség királya

Isten, az ÚR az egész világ királya.
Köntöse mennyei fény, örök dicsőség,
szent öve gondviselő mindenhatóság.
És nem inog meg a föld, áll rendületlen.

Isteni trónod, URunk, szilárd a kezdet
kezdete óta; Te élsz, s éltél öröktől.
Zúghat a féktelen ár, partját ijesztve
törhet a földre a hab dühödt morajjal:
féktelen áradatok minden dühénél
több a hatalma, URunk, szelíd karodnak.

Mit csak Igéd kijelent, áldott igazság,
üdvözítő kegyelem, s a megjuházó
tenger a talpad alá kínálja hátát.
Szent a Te házad, URunk, szent, szent örökké!

[Másképpen]

Föld fölött s ég fölött úr vagy, ÚR Isten!
Más urunk, más erőnk kívüled nincsen.
Óceán tombol, dúl a vész, dől a víz –
ám az ÚR majd legyőz bajt, gonoszt, mindent:

mert áldott igéjében életre hív.

96. ZSOLTÁR

Az ÚR minden népnek királya

Dicsérd az ÚR nevét, egész föld!
Zengd új énekkel megváltó kegyét!
Naponta áldd a sok jótéteményt!
csodáit valamennyi nép közt!
Mert méltó, hogy dicsőíttessék:
a többi „isten” csak bálványalak,
az Alkotó silány utánczata –
az ÚR fenség, erő s fényesség.
Hódoljatok, népek, nevének!
Borulj elé áhítattal, világ!
Hirdettessék: az ÚR örök király,
szilárd a pálca szent kezében.

Örüljön ég, föld, víz s erdő, mező,
mert jó közénk Ő, s hű igéje győz!

97. ZSOLTÁR

A győzedelmes Mindenható

Minden fölött az ÚR az úr:
övé a föld, övé az ég;
reggelre áldón fényre gyúl,
s csillagkeblére tér az éj.

Dörgő haragja porba sújt,
ellen nem állhat ellene,
a dőre gőg letörve suny,
s alázva hullnak istenek.

Szent népe ajkán háladal,
hogy hű szívekhez *hív* az ÚR,
és (tomboljon bár) általa
a vészre békeív borúl.

100. ZSOLTÁR

Adjunk hálát alkotónknak!

Zengj az Úrnak dalt, egész föld!
Vígadozz szolgálatában!
Szíved hozzá, óh, emeld föl!
Ő az Isten: minden áldja!

Ő teremtett szent képére:
övé vagyunk, rétje' nyája.
Kapujában szóljon ének,
udvarában zengje hála!

Adjatok hálát!
Áldjátok nevét!
Mert az ÚR jóság,
szeretet, hűség
nemzedékről
nemzedékre,
öröktől
örökké.

103. ZSOLTÁR

A szerető Isten

Áldjad, óh én lelkem, az Urat!
jóságát ne feledd sohase el:
tárva bűnös előtt a kapuja,
s nem hagy egyedül, ha a kór lever;

a' halálból is kiszabadít,
irgalmas szeretettel ölel át,
élted általa ölt tavaszi díszet,
saskeselyü friss erejével áld,

elnyomott népét fölemeli,
útján járni tanítja fiait,
késnek egyre haragja tüzei,
mert meg akar újra bocsátani;

úgy szeret, hogy végre könyörül,
s nem forbátlata* sújt le soha ránk:
nincs nagyobb a világ se körülünk,
mint e szeretet, hiszen Ő *Atyánk*.

Föld porából szült lehelete;
éltünk réti virág, mezei fű:
fúj az ősz szele, s száll tova vele,
híre se marad, helye is kihűl –

---

* Azaz nem 'a szemet szemért elv szerinti ítélete'.

ám az ÚR jósága nem enyész;
mindenben szava zeng, szeme ragyog,
alkotása dicséri a nevét:
áldja dalom is szerető karod!

[Másképpen]

Az ÚR nevét örökkön áldom,
mert nékem annyi jót adott:
bűnből, kórból kigyógyulásom',
sok sasként szárnyaló napot ...
És Ő az elnyomott reménye!
Föltárta útjait nekünk:
minden fiát óvón ölébe
fogadja, várja Istenünk.
Hisz ismer Ő, hogy por vagyunk mi,
és létünk rét virága csak:
egy szél, s hogy volt, már azt se tudni –
de Ő mindig velünk marad.
Te ég, világ, áldd alkotódat,
hadd áldjam együtt angyalokkal!

104. ZSOLTÁR

Isten műve

Áldjad, lelkem, áldd az URat!:
Te vagy, Isten, létnek léte,
költöd kelet, nyugtod nyugat,
minden Tiéd, mindené Te.

Palástod fény, boltod az ég,
palotád az éltető lég,
felhőkön szállsz, szárnyad a szél,
szél szavával *szájad* beszél.

Az égi tűz a *Te* szolgál,
szemed villan cikáztában.
Trónzsámolyod minden ország,
jószágodnak ős jószága,

s teremtményed, a széles föld
meg nem inog talpad alatt:
vízár széled, hegység felnő ... –
minden lesi szent szavadat.

Forrás buggyan, patak csobban,
fák közt, bújván, ki-kibukkan
vadjaidnak szomjas csókra,
csicsergéssel versenyt zúgva.

Földed égi vízzel áldod:
fű fakadoz (állat élte),
búza sárgul buja sárból,
böles mosolyod szőlőt érlel.

Megitatod a Libánont:
nyújtózkodó cédrus ágán,
amint társa *felé* száll ott,
kelepelő eszterág áll;

s fönny fehérlő hegyormon át
fürge lábú zerge torpan,
hallva messzi egy mormotát,
hogyan sást kiált ijedt torka.

Te alkottad égi ékül
a rejtelmes fényű holdat
(emez áldott csoda nélkül
ünneprendünk kusza volna).

Arany napod lenyugodván,
ébred az éj, kél az erdő,
ételt ordít éh* oroszlán
sürgetve már az Istentől.

S hogy elűződ a sötétet,
elcsitul az álmos vadon,
az ember meg épp fölébred,
s új erővel munkába fog.

---

* Ejtsd: é + hangszalagzár.

Mennyi szépség! mily gazdagság!
Mily végtelen bölcsesség!
Uram, a *Te* áldott orcád
ragyog *minden* teremtményben.

Ím, a roppant tenger árja:
mennyi lénynek ad hajlékot!
hátát hajók hada járja,
a mélyén szörny, hadd játsszék ott.

Reád tekint minden élet:
benned támadt, hozzád száll majd;
s Te ellátod idejében,
s elszólítod órájában.

Ám pusztultán szent erődből
tavasz ébred, élet éled:
lelked lobog mind e földön,
szíved dobban lételében.

Dicsőség az örök Úrnak!
Örvendezzék alkotásán!
Míg csak élek, zengő húrral
áldom bölcs uralkodását.

Fogadja szóm, vegye szívem!
Födjön tiszta fehér ruha!
Tisztuljon meg a föld színe! –
Áldjad, lelkem, áldd az URat!

109. ZSOLTÁR

[Az] Átokzsoltár

„Áldott, hatalmas Istenem, némán ne törd,
hogy bár okot nem adtam én,
gonosz beszéddel bántanak gazemberek,
gyalázkodással gyötrenek,
rágalmakat szór szájuk énrám szüntelen,
imámra szitkuk válaszol,
szeretetem ádáz gyűlölet taszítja el!
A gazra rontson még gazabb:
illesse vád, ítélje vétlen' büntetés;
imája átkává legyen;
sújtson hamar le becstelen halál reá:
állása szálljon másra át,
árvái sírván koldulásból tengjenek,
űzzék ki őket s özvegyét
bősz hitelezőik hajlokukból; mit hagyott,
egészen idegen hordja szét;
és irgalomra senkinél se leljen ő,
gyerekei rútul vesszenek,
és harmadíze írmagostul hulljon el,
nevét is irtsd ki teljesen;
csupán atyái és anyái *bűneit*
tartsd számon, én jó Istenem!
mivel szegényre támadott kegyetlenül,
ok nélkül életemre tört.
Megátkozott: hát szálljon átok őreá;
s áldás ne áldja, mert nem áld!
Borítsa romlás: mint ruhája, fődje be;
övezze, mint deréköve;

itassa által, marja szét a csontjait! –
büntessed ekként mind, Uram,
ki vádol engem és galádul meggyaláz!
szabadíts meg, édes Istenem!
Hisz elhagyatva szenvedek nyomorult szegény,
sebezve, törve szívem is:
mint esti árnyék, úgy hanyatlom íme el;
hitvány bogárként hanyatom;
a koplalástól meg-meginog a térdem is,
soványra sorvad éh* husom;
gúny tárgya lettem: ajkukat biggyeszti és
vigyorogva ingatják fejük.
Segíts meg, oltalmazd meg, égi Irgalom!
ismerje minden föl karod!
Hadd szórja átkát csúfolódván – csak *Te* áldj!
s csúfold meg *őket* örömmül!
Ki vádol engem, öltse szegyen öltönyét,
és lepje átok leple őt! –
Hálát adok, dicsérem és magasztalom
az ÚR csodálatos nevét
(mindenki hallja!): *Ő az üldözött szegényt
megmenti, s érte bosszút áll.*” [–
szólt egy szegény, ki vétlen' ítéletre várt
(hivén remegve, félt s remélt),
nem értve még: *önátka* súlya húzva le
nem** szállhat ember ég felé.]

---

* Ejtsd: *é*.

** Hangsúlytalanul tapad!

110. ZSOLTÁR

A Fölkent beiktatása

Ím ezt mondja az ÚR az én uramnak:
„Ülj jobbra a trónra! Zsámolyodként
nyugtasd elleneid nyakán a lábod!”

Hatalmas jogarod kinyújtja Isten
győzedelmesen a' Sion hegyéről,
támadód fenyegetve-megfenyítve;
légy Te mindnek, Urunk, uralkodója!

Ím, főembereid körötted állván,
most, hogy újrafogansz a szent hegy ormán,
szózat zengi: „Fiam, ma szült a hajnal
gyöngyharmatteli pirkadó ölében.”

És esküt tesz az ÚR nagy esküvéssel:
„Mostantól Te e föld felett örökké,
mint Malkicedek, úr s a főpapom vagy.”

Élted harca során erőd az ég lesz,
hős jobboldal az ÚR hatalma harcol,
lesújt zsarnokokat haragja napja,
lázado hadi népeket megítél:
holtak halma a völgy, fejek bezúzva
szerte – ő lehajol: patak vizétől
fölfrissül, s diadal ragyog föl arcán.

111. ZSOLTÁR

Hallelúja!

Áldom az Urat teljes szívemből
Boldog testvéri közösségében.
Csodálatos mind, mit csak mível Ő:
Drága tanulság egész népének.

Erő és fönség – végezzen bármit;
Fennáll örökkön szent igazsága.
Gyakran dicsérjük műve csodáit,
Hozzánk hogy mily nagy irgalmassága:

Inni és enni ad inségünkben
Jámbor népének hű frigyestársa;
Kiáradván ránk hatalmas üdve,
Letelepített ígért hazánkban.

Minden munkája jog és igazság;
Nyájának drága törvényeiben
Örök érvénnyel szabott jó irányt:
Parancsa mind bölcs és tökéletes.

Rút szolgaságból megszabadított,
Szent szövetséget kötött népével:
Tisztelet, hála áldott nevének!

Útján jár, ki bölcs szívre áhítoz; s
Valóban bölcs is lesz követője:
Zsoltár dicsérje Őt mindörökre!

117. ZSOLTÁR

Az Úrnak áldása

Zengje hatalmas Urát minden nép, mind az egész föld!
mert szeret Ő mindent, s hű szive el sose hágy.

[Másképpen]

Áldott az ÚR,
áldjátok Őt!
áldása múlt,
jelen s jövő:

féltőn beföd,
fölénk borúl,
mindent betölt,
Övé vagyunk:

Ő alkotott,
Ő pásztorol,
vigyáz reánk:

ha elfutunk,
sóhajt URunk,
és visszavár.

119. ZSOLTÁR

Arany ábécé

Az boldog, ki az ÚR törvénye szerint akar élni:
add, hogy lássam utad, s jární taníts utadon!
Bőségnél, minden kincsnél igazabb gyönyörűség
bölcs tanításod, Uram: életem az s örömöm.
Csak sose tévedjek le csodálatos ösvényedről!
csillagom intésed, öröm, erőm szavaid.
Drága igéd porból formálta ki egykor a testem:
dúlt szívem úgy emeled most föl a porból, Uram.
Erkölcöd hívságom igaz hívségre cserélte,
elvezetett hozzád, s éltet, erőt ad e hit.
Félelmedben nem félek hirdetni igédet:
földi harag nem ijeszt, fölfele néz a szemem.
Gúnyolhat gonoszok gögös szava – szód vigaszom már:
gondúzó zeneszó végig e vándoruton.
Hálám zengi utad, ha körülfog az éji sötétség;
hálám, hogyha kisüt hű fiaidra napod.
Intelmedre hajolva veszem föl igédnek igáját:
istápom', kincsem' hájszivűek hada közt.
Jöjj, ki teremtettél, ki a fény vagy a vaksi világban,
járd át életemet, hadd ragyogom tanodat!
Körbekevénykednek hazugok: mint füstön a tömlő,
kíntol aszalva nyögök – egy a reményem, az ÚR.
Lelked igéje szilárd ígélet, igaz kijelentés:
lám, gyötrő bajokon győz ez örök hatalom.
Mert minden bölcsességnél több útmutatásod:
mennyei mentsváram, s ínyemen isteni méz.
Nem feledem vészek közt sem, mire hívod a hívót:
mékem fáklyavilág hangod az éjben, Uram.

Ótthonom, oltalmam, gyönyörűségem tanításod:
Óktasd gyermekedet – nélküled élni pokol!
Pólyámtól Te vezetsz pályámon, igéddel igazgatsz,
Próbán edzve javítsz; rended erőm, aranyam.
Ránk ragyog orcád fénye, amíg neved áhítazzuk –
romlás lesz részünk, szegve parancsaidat.
Szolgád szíve sajog, hogy olyan sok a balga hitetlen:
szózatod elfeledik, s hű fiad arcul ütik.
Törvényedre tekintek, ítéleteid kutatom, ki-
tárom a szent tan előtt teljes egész magamat.
Ujjong lelkem az égi igék örök útmutatásán,
untalan üdvözítő inteteidre ügyel.
Vésztől megváltóm, utam, útravalóm, vagyonom vagy,
végtelen ÚR: békém drága parancsolatod.
Zengje szavam szavadat, jusson nekem általa jussom:
zöld pázsitra terelj pásztorom árva juhod!

122. ZSOLTÁR

Jeruzsálem kapujában

Örömmel csendült meg csöndes szívünk
az ÚR házába hívó drága hangra.
S elértünk végre, ó szent Város: üdv!
erő s illő arány csodás alakja!

Faladhoz járul mind az ÚR fia
nevét dicsérni, mint rendelte nekünk,
hisz Dávid ajkán itt zendült ima,
s királyi törvényt Dávid háza itt ült.

Üdv a' szent Városnak! s üdvöz legyen,
ki, Béke Vára, békédet kívánja!
Bástyádra béke, áldás népeden!

Testvéri Város, városok királya,
boldog reményem, áldott ünnepem,
az ÚR házáért légy örökre áldva!

123. ZSOLTÁR

Megalázottnak könyörgése

Trónodhoz járulok,
fölséges Istenem:
hagyj, óh, ki nem hunyó
irgalmad esdenem!

Nyújtsd ki szolgád felé
(másba' már nem remél)
jóságos szent karod,
melly embert alkotott!

Látod, már nem birom,
túlesordul a' pohár:
gúny, dölyf reám tipor –
(oh)
tégy, jó Atyám, csodát!

Nyújtsd ki szolgád felé
(óh, ne mérd érdemét!)
irgalmas szent karod,
melly – embert – alkotott!

Látod, megtört a kín,
szívem hozzád kiált –
kíntört szívem tanítsd
(oh)
békélni, jó Atyám!

126. ZSOLTÁR

A fogság után

Visszahozta az ÚR (nem álom ez csak?)
Sion foglyait a' Sionra végre!
Vidámság, kacagás röpíti lelkünk.
Bizony, még a hitetlen is csak ámul,
mily hatalmas az ÚR, milyen kegyelmes.
Igen: Ő a Hatalmas és Kegyelmes!
Szívünk, szánk örömittasultan ujjong.
Miként déli aszó esődtől árad,
miránk is megígért kegyelmed árasz!
Ki könnyezve vetett – aratva boldog;
s rítt szórván a magot – takar vigadva.

[Másképpen]

Hosszu búra
lánca hullva,
lelkem újra
fényre jut.

Mind tanúja,
hogy az ÚR nagy:
Allelúja!
Ő az úr.

Szomju puszta
égi Kútja
áldva nyújtsa
víg napunk!

Vetsz lesújtva –
ám az Úrral
ősz búra
nyár virúl.

127. ZSOLTÁR

Istené az áldás

Ha az ÚR nem építi a házat,
építője mind hiába fárad.
Ha az ÚR nem vigyázza a várost,
minden őrző hiába vigyáz ott.

Mit használ, ha kora hajnalt keltek,
s nem nyugosztok le csak késő este:
kenyeretek kínoknak falatja –
édes fiát *alva* jóllakatja!

Ád ím az ÚR boldog gyerekeket:
Mint a nyilak a hősnek ereje,
ily tegezzel méltósággal állhat,
nem fér hozzá gyűlölet, gyalázat.

129. ZSOLTÁR

A zsidók bántalmazóiról

⌘Kora ifjúkorom óta
keserített a pogány –
nosza Jákóbnak utóda,
panaszold hát, ami bánt! –,

bizony ifjúkorom óta
leigáz és megaláz,
iszonyún egyre nyomorgat,
de le *nem* vert igazán!

Teleszántotta a hátam
rabigának kötele,
de az ÚR íme levágta,
s a halálból fölemelt.

Aki vak gyűlöletében
a Sionnak nekiront,
hogy is áll Isten elébe,
ha szerettére tiport?

Kivirágozhat a dőre,
de csak úgy, mint tavaszig
kicsi fűszál a tetőre,
mely a nyártól elaszik:

nem aratják le örömmel,
ha megérett az idő,
be se gyűjtik ruhaöلبe
a serény kéveköttők.

Pedig oly szép, ha a vándor
köszönésképp odaint:
legyen áldott aratástok! –
s felel áldván neki mind.

[Másképpen]

Ífjú koromtól –
hirdesse Izrael! –
gyötörtek folyton,
de mégse bírva le;
hátam húsában
szántottak, ám igaz
URunk szavára
lehullt a rabiga.
Sion falói
tetőn kelt satnya fű:
csupán halódik,
s idő előtt kisül;
nincs mit aratni már,
s nem áld, ki arra jár.

130. ZSOLTÁR

A mélységből

Ⓐ mélységből hozzád esdünk:
halld meg, Urunk, halk szavunk!
Ne ródd föl minden elestünk –
jó Atyánk, légy támaszunk!

Mégis mért hagy kín közt Ő?
elveszti az éj már utunk! –
Nincs más senki megmentő:
eljön s fölemel majd URunk.

[Másképpen]

Ⓔsújtva, hozzád száll imám,
URam: ne nézd, mit érek!
Tovább ne hagyj gyötrődni már,
Hiszen Tiéd e lélek!
Estémre rémes éj borult:
Reggelt remélve, égi Úr,
Megtörve hazatérek.

131. ZSOLTÁR

Igaz alázat

Bennem
immár
nincs dölyf,

lelkem
nem jár
felhőn;

nyugszik békén
kisgyermekként:

e' csend
szilárd
erőm –

áldott remény
égi ölén

e' csend
szilárd
erőnk.

133. ZSOLTÁR

Testvéri egyetértés

Mi kedves is, mi szép,
ha egy fedél alatt
megfér viszálytalan'
fivérrel jó fivér!

Mint fön a hűs olaj
(ahogy végigcsorog
tisztos szakállakon:
szent Áronén), olyan;

vagy mint friss hajnalon
ha a' Hermón felől
Ijjónra harmatoz.

Ily otthont, ily fivért
az ÚR áldón betölt,
s tündöklük életén.

[Másképpen]

Egy szív testvérek: szent illatu drága kenőcsök,
hermoni harmatozás, harmat a szent Sionon.

134. ZSOLTÁR

Tiszteleten

Isten népe! mind, ki néki szolgálsz,
s hajlékába gyűltél tiszta szívvel!
tiszta szívnek szent áhíthatával
jöjj imádni, jöjj nevét dicsérni!

Tárd felé karod, hogy karja óvjon;
tárd ki lelked, lelke hogy betöltsön;
tartsd hited meg, hogy megtartsen e' hit;
s áldja *élted* élted alkotóját!

Ő teremtett mindent, s Ő is éltet,
a' világnak Ő adott világot:
áldd és szolgálj! – s a' Sion hegyéről
szálljon áldás rád is mindörökké!

136. ZSOLTÁR

Hálaének

Áldjátok az URat,
jóságos kegyelmét,
mert szeret örökké!
Áldjátok az Istent,
istenek Istenét,
mert szeret örökké!
Áldjátok szent Nevét,
az urak Uráét,
mert szeret örökké!

Páratlan csodáit,
végtelen nagy művét,
mert szeret örökké:

égboltot alkotó
hatalmas értelmét,
mert szeret örökké;
ki földet terített
kavargó víz fölé,
mert szeret örökké;
s két órjás fényforrást
tett föl a föld fölé,
mert szeret örökké:
a napot: megszabni
a nappal menetét,
mert szeret örökké,
éjjelre a holdat

s csillagot is köré,
mert szeret örökké;

megverte Egyiptom
fiait népéért,
mert szeret örökké,
s kihozta végtére
közülük Izráélt,
mert szeret örökké,
kinyújtván szent karját,
hatalmas két kezét,
mert szeret örökké;
és kettészelte Ő
a Nádak tengerét,
mert szeret örökké,
s a tenger közepén
átvitte Izráélt,
mert szeret örökké,
hadat és fáraót
a vízbe vesztívén,
mert szeret örökké;
vezette pusztában
vándorló kis népét,
mert szeret örökké,
sok királyt, nagy királyt
legyőzött csodaképp,
mert szeret örökké,
királyi hatalmuk
hatalma zúzta szét,
mert szeret örökké:
leverte Szíchónt, az
emóri nép fejét,
mert szeret örökké,

leverte Óg királyt,
Básánnak vezérét,
    mert szeret örökké,
s országuk *népére*
szállott mint örökség,
    mert szeret örökké,
hogy bírja birtokul
szolgája, Izráél,
    mert szeret örökké;
gondolt ránk vészek közt,
a szükség idején,
    mert szeret örökké,
s kimentett, üldözők
erejét megtörvén,
    mert szeret örökké;

és gondját viseli,
élteti, mi csak él,
    mert szeret örökké!

Áldjátok az URat,
a mennyek Istenét,
    mert szeret örökké!

146. ZSOLTÁR

Az Urat dicsérjük és kövessük!

Dicsérem, áldom, míg csak élek, Istenem'.
S *csak* Őt! mert *mind* az ember por csupán: habár
a címe, rangja, tiszte most töméntelen,
süveg, palást alatt is rálel a' halál!

De *boldog* az, ki Jákób Istenére néz,
hisz Ő az Alkotó, és szerető király:
Ő kér nyomorra írt, hazát mint jövevény,
s fogoly kínjában Bábelből is Ő kiált.

Ha bűnre vágyva, szent szavára nem hajolsz,
hát tébolyogd be – nem tart vissza – tévutad,
hadd lásd meg végre, zsákutcád hová vezet!

Az ÚR, az *út* előttünk fényesen ragyog:
kövesd örökké, ó Sion! s dicsérd Urad,
ki mindent bír, mert ismer, és tovább szeret!

[*Másképpen*]

Zengd, dicsőítsd URunk', míg csak élsz, lelkem!
És halandót ne nézz! bízz az *Istenben!*:
vészbén Ő hű őr, éhnek ét*, kórnak ír –
és mit ér tévúton tévedezgetned?

békét adni végül *csak* országa bír!

---

* Ejtsd: *ének ét* ('éhesnek étel').

148. ZSOLTÁR

Minden dicsőítse az URat!

Áldd az URat, mennybéli magasság,
angyalok, égi sereg!
Áldd Őt, nap, hold, csillagok ezre!
Áldjad, egeknek ege

és legfőbb mennyei tenger!:
Mindje dicsérje nevét,
mert Őáltala nyerte a létet,
s általa rendet a lét. –

Áldd az URat, föld, sós habok árja
s – mélye ölén – csodalény!
Áldd Őt, tűz, jég, hópehely és köd
s szent szava hírnöke: szél!

Áldd, te kicsiny halom és te magas hegy;
kerti fa, cédrus is, áldd!
S erdei vad, jószág a mezőkön;
kis nyüvek, égi madár ...!

Áldjátok, népek s fejedelmek;
mind, ki vezet s ki ítél;
ifju legény eladó hajadonnal,
kisgyerek és vele vén!:

Zengje dicsőségét valamennyi,
mert csak az Ő neve szent:
fölségével telve a földek,
és ragyogása a menny.

Népe letört szívébe erőt önt,
s hívei hű csapatán,
Izráel megtért fiain föl-
tündököl égi Atyánk.

150. ZSOLTÁR

Dicsérjétek az Urat!

Dicsérjétek az Istent
szentélyében s mennye alatt!
Dicsérjétek tetteit,
a teremtő teljhatalmat!
Dicsérje Őt kürt szava;
pengjen líra, zendüljön lant!

Dicsérje dob és körtánc,
citera és sípok hangja!
Dicsérjék Őt csattogó
cintányérok csengve-bongva!

Mindörökkön legyen áldott!
Az egész föld zengje Jáhot!

FÜGGELÉK

MIATYÁNK

(Máté 6.9–13)

[a saját tollammal]

Teremtő Isten, ki mindenütt jelen vagy!
Tárd föl magadat az összes öntudatnak!
Nyilvánulj meg valamennyi tettben!
Válj valóra az egész világban: testekében-lelkekében!

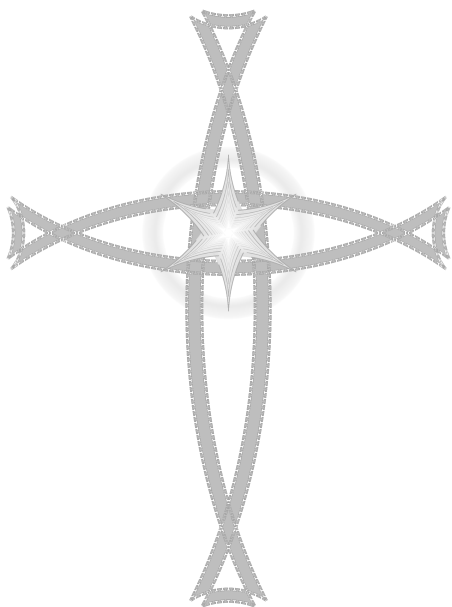
Kapjuk meg utunkhoz a kellő útravalót!
Adj békét bensőnknek,
hogy bírjunk mindig továbbhaladni,
földolgozván botlást, bántalmat, borzalmakat!

Ne hagyd a harcban felednünk a Célt!
Ne hagyd örömben!
Hadd haladjunk lélekben mindig fölfelé!
Ámen!

[Másképpen]

[beavatottaknak]

Ámen!

EGYÉB MAGYAR ZSOLTÁRÁTKÖLTÉSEK, VERSES FORDÍTÁSOK ÉS MEGZENÉSÍTÉSEK JEGYZÉKE

[2011-ben készült válogatás javításokkal]

(A „√”-lel megjelölt munkákat nem sikerült kézbe vennem.)

A legkorábbiak XVI. századi hitújítóink tanterjesztő és a lelki életet elmélyítő művei (többnyire a latin Biblia alapján, olykor alkalmazásait maguk szerezte dallamra; a XVI–XVII. század hazai zsoltárdallamai is összegyűjtve: CSOMASZ TÓTH Kálmán: A XVI. század magyar dallamai. Régi Magyar Dallamok Tára. I. · Akadémiai Kiadó, Bp. 1958 és PAPP Géza: A XVII. század énekelt dallamai. RMDT. II. · 1970).

TORDAI Benedek [1518-ban baccalaureus, protestáns lelkész (–1551) v. világi?]: Binned bízom, Uram Isten, soha ne gyaláztassam ... (31. zsoltár) [Répertoire de la poésie hongroise ancienne (<http://rpha.elte.hu/>). 171] = Régi Magyar Költők Tára. II. kötet · A M. T. Akadémia Könyvkiadó-hivatala, Bp. 1880. 246–8. o. [nyomtatásban először: Huszár Gál 1. énekeskönyvében · [Debrecen] 1561 (az ajánlás kelte Óvár 1560)] – két, váltakozó refrénnel

BATIZI András [† 1546–52 kzt.; tanító (1530-tól), prot. lelkész]: Hallottuk, Úr Isten, atyáinktól ... (44. zsoltár) [RPHA 516] = RMKT. II. 71–4. o. [ny: Huszár Gál 2. ék. · Komjáti 1574]

UŐ: Bódogok azok, kik Istent félik ... (128. zsoltár). A házasságról való ének [1546-ból; RPHA 626]. 109–28. sor = RMKT. II. 123–4. o. [ny: Szegedi Gergely (posztumusz) ék. · Debr. 1569] – Huszár 1561-től kezdve egy ISMERETLEN által önálló zsoltárrá átdolgozva is [RPHA 207]

BATTHYÁNY Orbán [† 1547; főnemes, prot.] (v. ?): Bizodalmunk az hatalmas Istenben ... (33. zs.) [RPHA 178] = RMKT. IV. · 1883. 54–6. o. [ny: Bártfai ék. 1593]

[SZEGEDI] Lajos [† 1583; tanár; katolikus pap, később evangélikus, majd református, végül unitárius lelkész] (v. ?): Légy irgalmas, Úr

- Isten, minekünk ... (51. zs.) [-1547?-ből; RPHA 834] = RMKT. VIII. · M. T. Akadémia, Bp. 1930. 6–7. o. [ny: Huszár 1561]
- ISMERETLEN: Azki az Istent megesmérheti ... (103. zsoltár) [1548-ből; RPHA 68] = RMKT. IV. 71–4. o. [ny: Huszár 1561]
- SZKÁROSI HORVÁT András [*ferences szerzetes, majd -1542–49- prot. lelkész*]: Mind ez világnak ím esze veszett ... (2. zs.) [1549-ből; RPHA 948] = RMKT. II. 221–7. o. [ny: Huszár 1561]
- SIKLÓSI Mihály [*másként SZILVÁSI M., † 1554 után; 1530 k.–49-között prot. lelkész*]: Mennynek és földnek kegyes Istene ... (54. zs.) [RPHA 900] = RMKT. IV. 45–7. o. [ny: Huszár 1574]
- ISMERETLEN: Bódog az olyan ember az Istenben ... (1. zs.) [RPHA 203] [ny: Huszár 1561]
- ISMERETLEN: Erős várunk nekünk az Isten ... (46. zsoltár) [RPHA 392] = Balassi Bálint és a 16. század költői. I. · Szépirodalmi Könyvkiadó, Bp. ©1979. 615–6. o. [ny: Huszár 1561] – *Luther Márton átköltésének latin fordításából*
- HARTYÁNI Imre: Háborúsága Dávid királynak egykoron nagy vala ... (51. zs.) [RPHA 470] = RMKT. VIII. 3–4. o. [ny: Huszár 1561]
- ISMERETLEN: Felséges Isten, neked jelentjük mi nagy nyavalyánkot ... (79. zs.) [RPHA 415] [ny: Huszár 1561]
- ISMERETLEN: Azki veti segedelmét az Istennek hatalmában ... (91. zs.) [RPHA 74] = RMKT. I. · A M. T. Akadémia Könyvkiadó-hivatala, Bp. ¹1877. 221–3. o.; ²(átdolg.)1921. 15–7. o. [ny: Huszár 1561]
- ZAYUGRÓCI NÉVTELEN: Mindenek meghallják és jól megtanolják ... (127. zs.) [RPHA 968] = RMKT. VI. · 1896. 256–7. o. [ny: Huszár 1561]
- SZEGEDI PAP Benedek [*† 1564; kassai polgár (1552-től), prot.*] (v. az alábbi SZEGEDI Gergely?): Bánja az Úr Isten az sok nyomorúságot ... (26–27. zs.) [RPHA 160] = RMKT. VI. 239–42. o. [ny: Bornemisza Péter *ék.* · Detrekő 1582] – *3 külön énekként is* (vö. VARGA Imre: A Kuun-kódex · Magyar Helikon, [Bp.] 1979. 273. o.)
- NÉMETI Ferenc († 1565; *tokaji várkapitány, ref.*) tollából 3 zsoltár-átköltés maradt reánk [RPHA 1035, 154, 1031]: RMKT. VII. · 1912. 155–65. o. [ny: Váradi *ék.* 1566]

- SZEGEDI Gergely (1536–66; *tanító; kat.; majd ref. lelkész, esperes*)
már mintegy 10 átköltéssel lendítette föl a magyar zsoldáréneklést:
 RMKT. VI. 218–36., 371–4. o. (a 122. zs. vsz. másé; vö. VARJAS
 Béla, ItK 1970. 145. o.) [*ny*: Huszár 1561, *ill. saját ék.* 1569]
- KECSKEMÉTI VÉG Mihály [1564-ben kecskeméti főbíró] (v. ?): Miko-
 ron Dávid nagy búsultában ... (55. zs.) [1561- v. 1567?-ből; RPHA
 944] = RMKT. IV. 48–50. o. [*ny*: Újfalvi Imre [teljesebb nevén:
 Szilvásújfalvi Anderkó I.] *ék.* · Debr. 1602] – *mint (a kat.) KODÁLY*
Zoltán Psalmus Hungaricusának (1923; *ny*: Universal, Bécs ©1924)
ihletője, kora leghíresebb magyar zsoldára
- SZTÁRAI Mihály (1510 k.–1575; *tanító; ferences szerzetes, majd prot.*
egyházszervező, püspök) vsz. az 1560-as évek közepétől legalább 16
 zsoldárt költött át: RMKT. V. · 1886. 75–106. o. [*ny*: Huszár 1574,
 Debreceni *ék.* 1579, Born. 1582, Debr. 1590, Bártfai 1593, *ill.*
 Újfalvi 1602]
- ZELEMÉRI László [1574-ben az érsekújvári vár adminisztrátora]: Zü-
 gödik, dúl-fül magában ez világ ... (2. zs.) [RPHA 1496] = RMKT.
 VIII. 219–221. o. [*ny*: Huszár 1574]
- HUSZÁR Gál [1512?–1575; *nyomdász; kat. pap, majd prot. lelkész,*
püspök]: Jer, örvendezzünk az Úr Istennek ... (95. zs.) [RPHA 657]
 [*ny*: Huszár 1574]
- LÁDONYI Sára [özv. Essegvári Imréné özv. Bocskai Ferencné] (v. ?):
 Láss hozzám, Úr Isten, kegyelmes szemeiddel ... (71. zs.) [RPHA
 825] = Balassi B. és a 16. század költői. II. 615–6. o. [*ny*: Born.
 1582]
- BOGÁTI FAZAKAS Miklós [1548–92-; *tanár, hittudós, unit. lelkész*]:
 Psalterium. Magyar Zsoldár [vsz. 1583-ból]. [Válogatás (70 zsol-
 tár)] · Magyar Helikon, Európa Könyvkiadó, [Bp.] 1979 [*ny*: e
 könyv előtt 1 vers az Aspasia ... · Kolozsvár 1591 függelékeként, 1
 Újfalvi 1602, 10 [Isteni dicsíreték ...]. *Unit. ék.* · [Kvár ¹1603–16
 kzt.], 1 Isteni dics.. *Unit. ék.* · [Kvár ²1632 k.] s még néhány a XVII.
 és a XX. században] – *az első teljes énekelhető (korunkig egészében*
csak kéziratos másolatokban terjedő) zsoldárkönyv magyar históriás
és gyűlekezeti énekek dallamára; az összes vers GILICZE Gábor
népszerű közreadásában a hálón: OSzK, Bp. 2009.

- BALASSI Bálint (1554–94; báró, ev., majd kat.) korának legszebb 6 zsolttárát írta meg Béza Tódor, George Buchanan, Jakub Lubelczyk, Jan Kochanowski és korabeli magyar költők átdolgozásainak ismeretében: B. B. és a 16. sz. költői. I. 19–23., 26–9., 33–6., 95–6. o. [ny: Generosi ac magnifici domini Valentini Balassa de Gyarmath ... [Vizsoly 1596], ill. [... Balassa Bálintnak istenes éneki · Bécs 1633]]
- RIMAY János [1570 k.–1631; diplomata, ev.] összes művei · Ak. K., Bp. 1955. 62–3., 76–7., 81–3., 93–8., 113–4., 123. o. [ny: Újfalvi 1602, [... Balassa Bálintnak istenes éneki · Bécs 1633] stb.] – részben Buchanan latin zsolttárainak fölhasználásával készült 7 szabad át- és továbbköltés
- TOROCKAI [KOVÁCS] Máté [† -1615; hittudós, 1601-től unit. püspök]: Búdostában szent Dávid próféta ... (88. zs.) [1603?-ból; RPHA 5027] = RMKT. XVII. század. 4. kötet · Akadémiai Kiadó, Bp. 1967. 65–7. o. [keltezéséről ld. az 532. és az 554–5. o.-t; ny: Unit. ék. ¹1603–16 kzt.]
- [NYÉKI VÖRÖS Mátyás (1575–76–1654; kancelláriai [jegyző?], kano-nok és főesperes (1611-től), püspöki helynök)] 6 bűnbánó zsolttárt szerzett a Vulgáta alapján, Balassit követve: RMKT. XVII/2. · 1962. 91–100. o. [ny: Pázmány Péter: Keresztyéni imádságos könyv · Grác 1606]
- SZENCI MOLNÁR Albert [1574–1634; nyelvész, filológus, hittudós, ref. lelkész] költői művei. RMKT. XVII/6. · 1971. 17–335. o. [a teljes Psalterium Ungaricum a költő életében háromszor került sajtó alá: ¹Herborn 1607; ²(jav.)Hanau 1608; ³(jav.)Oppenheim 1612 (az utóbbi kettőben mint a Károlyi-Biblia függeléke)] – az elsőként ki-nyomtatott, máig legnagyobb hatású teljes magyar zsolttárátköltés (Marot Kelemen és Béza Tódor francia verseinek főképp Ambrosius Lobwassertől való német fordításából, a Károlyi-Biblia figyelembe-vételével; a Guillaume Franc, Loys Bourgeois és Péter mester szer-kesztette genfi dallamokkal)
- MISKOLCI CSULYAK István (másként M. PÁSZTOR I., 1575–1645; ta-nító, ref. lelkész, püspöki hatáskörű esperes) 4 zsolttárátköltése (1608?-, ill. 1638-ból) ny: RMKT. XVII/2. 41., 72–7. o.

- [ÚJFALVI KATONA Imre (*másként ÚJFALUSI K. I., 1572–1610; tanító, ref. lelkész*)] 2 átköltése: RMKT. XVII/8. · 1976. 115–6. o. [*ny*: Sz. Molnár Albert 1612-es zsolnári kiadásának függelékében, ill. Egynehány szép soltárok ... · Várad 1648]
- KANIZSAI PÁLFI János [† 1641; *tanító, ref. lelkész, püspök*]: Dicsőült helyeken ... (148. zs.) [-1611-ből] = RMKT. XVII/8. 182–3. o. [*ny*: Hajnal Mátyás: Az Jézus szívét szerető szíveknek ... · Bécs 1629]
- PRÁGAI András [1590 k.–1636; *ref. lelkész*] (?): Szántalan ez földön ... (107. zs.) = RMKT. XVII/8. 107–9. o. [*ny*: Consecratio templi novi · Kassa 1625]
- TORDAI János (1597 k.–1636; *tanár, tudós, unit. lelkész*) zsolnári könyve 1627-ben készült el; *ny*: 7 vers Unit. ék. ²1632 k., további 25 Unit. ék. · Kvár ³1697, de mind a 150 vers csak 1967-ben jelent meg: RMKT. XVII/4. 156–391. o.
- KISMARJAI VESZELIN Pál [† 1645-46; *tanár, 1629-től ref. lelkész*]: Chérubimok, Séráphimok Ura, Jehova Isten ... (130. zs.) = RMKT. XVII/9. · 1977. 36–7. o. [*az* 578. o. jegyzetével szemben a 7. sor „Jah” nyilván a zsolnári héber szöveget követi; *ny*: K. V. P.: Oktató és Vigasztalo Praedicationum ... · Debr. 1641]
- MAGYARI Péter (*tanító, szombatos*) kódexének (1704) 3 (vsz. saját) zsolnári *ny*: RMKT. XVII/5. · 1970. 314–8., 322–5., 334–6. o.
- id. RÁDAY Gedeon (1713–92; *köznemes, majd báró, végül gróf, ref.*) 2 átköltése: RMKT. XVIII/11. · Universitas Kiadó, Bp. 2009. 33–4., 65. o. [*szapphói szakokban írt 1. zsolnári (tizenharmadmagával) elvesztette jegyzeteit; 15. zs.-a ny*: Magyar Museum. Pest 1789]
- VIRÁG Benedek (*szül. V. Ádám Ignác 1754?–1830; tanár, történetíró, pálos szerzetes, majd világi pap*) 17 mértékes átköltése: V. B. válogatott művei · Szépir. K., Bp. 1980. 219–36. o. [*ny*: Magyar lant · Landerer Anna, Buda 1825]
- √ GUZMICS Izidor [*szül. László, 1786–1839; tanár, nyelvész, hittudós, bencés apát*]: Zsolnáriok · Pest 1832 – *verses fordítás?*
- √ TÁRKÁNYI Béla [*szül. Viperina József, 1821–86; kanonok, c. apát*] (ford.): Zsolnáriok könyve · 1857
- KÁLMÁN Károly [1858–1913; *országgyűlési képviselő, kat. pap*]: Dávid király zsolnári könyve · ²Hunyadi Mátyás Nyomda-intézet,

- Bp. 1884 [¹Franklin Nyomda, Bp. 1883; ³Pannon, Székesfehérvár 1890]
- √ GERŐ Attila [*szül. Guttman Ármin, 1870–1916; izraelita*]: Zsoltárok könyve · 1894
- MÓRICZ Zsigmond [*1879–1942; ref.*] versei · Magyar Helikon. Kiskipari Szövetkezeti Kiadóvállalat, [*Bp.*] 1958. 32–45. o. [*ny: Nyugat 1910*] – *11 zsoltár a Károlyi-Biblia alapján; a M. Zs. összes költeménye* · Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó, Szentendre 2014 *védett munkája szerint e 11 az „összes” Móricz-zsoltár; hasonlóan* {2017.9.1.}; *egy árverésen mindenestre föltűnt egy 12. kézírata (Isten oltalmunk és erősségünk ... (46. zs.)); az író halálának 70. évfordulóján pedig (mint olvasható* {2017.9.1.}) *az ő mintegy 80 átdolgozásából 15 hangzott el*
- √ NEMÉNYI Endre [*1888–1948; izr.*] (ford.): Zsoltárok könyve · Róvó Nyomda, Bp. 1917
- SÍK Sándor [*1889–1963; egyetemi tanár, irodalomtörténész, kat. pap, kegyesrendi tartományfőnök*] (ford.): Zsoltárok könyve · Szent István Társulat, Bp. [4.?(átdolg.)]1961 [¹1923 („Zsoltáros könyv” címen); [2.?]1936; [3.?(átdolg.)]1955]
- TELEKES Béla [*szül. Klein, 1873–1960; tanár, izr.*] (ford.): Zsoltárok. Dávid király és zsoltáros társai könyve. I–II. köt. · Remény, Bp. 1929
- √ PATAI József (*szül. Klein, 1882–1953; egy. tanár, izr.*) *zsoltárai*
- HALMOS László [*1909–97; tanár, karnagy, kat.*]: Zsoltár-motetták [*1933–83-ból*] · Europäischer Hilfsfonds, Bécs ©1989 [*ny: részint a Magyar Kórusnál, részint Beharka Pál (szerk.): Evangéliumi vegyeskarok · Magyarországi Baptista Egyház, Bp. 1968, 2 darab pedig e kottában*] – *Sík Sándor zsoltárfordításaira*
- BÓKAY János [*1892–1961*] (ford.): 31 zsoltár · Az Evangélikus Egyetemes Egyház Sajtóosztálya, [*Bp.*] 1951
- GÁRDONYI Zoltán [*1906–86; zenetanár, -történész, ref.*]: Magasztaló ének. G. Z. egyházi kórusművei. II. · Református Egyházzenei Munkaközössége, Bp. 2001. 3., 23., 34–8., 83–93. o. – *4 verses-zsoltár-megzenésítés 1951–77-ből (1 Luther-, 2 genfi és 1 Sztárai-zsoltáré)*

- Uő: Öt régi magyar ének · ReZeM, Bp. 1994. 2–7. o. – 2 *Sztárai-zsoltár-földolgozás kottája 1969-ből és 1 Németié*
- FARKASFALVY Dénes [**1936; tanár, tudós, ciszterci apát*] (ford.): Zsoltároskönyv · Szt. István T., ³(átdolg.)Bp. 2006 [¹Prugg Verlag, Eisenstadt 1975; ²(bőv., átdolg.)ua., uo. 1976]
- HAJDÓK János [*1913–1983; tanár, kat.*] (ford.): Zsoltárkönyv · k.n., Bp. ²(bőv.)1980 [¹1978]
- ARANY Sándor [**1894; karnagy, ref. kántortanító*] (szerk.): Magyar zsoltárok. Genfi zsoltárok magyar szerzők feldolgozásában [*kóruskotta*] · A Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, Bp. 1979
- KEREKES Károly [*1918–2009; főiskolai tanár, ciszterci apát*] és munkatársai: Népdalzsoltárok [*népdalkották a reájuk átköltött zsoltárokkal*] · „EOLA” könyv[-], művészeti és zeneműkiadó, Bécs ²1985 [¹1982]
- ALEXA Károly [**1945; irodalomtörténész, ref.*] (szerk.): Magyar zsoltár · Kortárs Kiadó, [Bp.] ©1994 – *bő válogatás a magyar zsoltárfordításokból, -átköltésekből és zsoltárihletű versekből*
- LOSONCZI Léna [**1943; ref. hitoktató*]: Zsoltár minden időben · Kálvin János Kiadó, Bp. 2004
- SOÓS László [*1924–2017; ref. lelkész, kántor*] (ford.): Zsoltárok · k.n., Budakalász 2007 – *a Szenci Molnár Albert-féle zsoltárkönyvnek (a Biblia szövegéhez visszanyúló) nagyrészben való megújításaként a genfi dallamokra szánt versek*
- A főtieteket és egyebeket illetően ld. a Magyar Elektronikus Könyvtár folyamatosan bővülő állományát.*

*

Hadd említsem meg végül, hogy a zsoltárok értelmezésében legtöbbet e munka segített:

- KARASSZON Dezső [*1924–2008; egy. tanár, hittudós, ref. lelkész*]: A Zsoltárok könyvének magyarázata = Jubileumi Kommentár. A Szentírás magy.. II. · Kálvin J. K., ²(átdolg.)Bp. 1995. 541–640. o. [*maga e fejezet 1. kiadás*]

Kiadónk
e 2011 tavaszán készült,
most fölfrissített
válogatást
(10 átköltésünk kíséretében)
följánlotta volt
Berkesi Gábor nagytiszteletű úrnak.

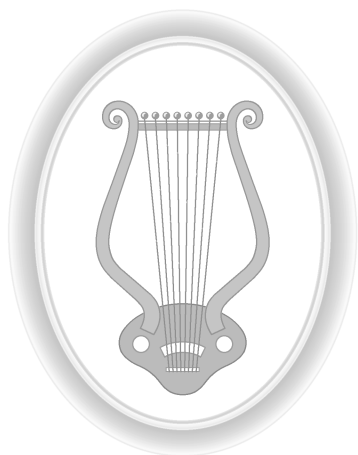

mint a Pozsonyi Úti Református Egyházközség
lelkipásztora
és a Baár–Madas Gimnázium, Általános Iskola és Diákotthon
lelkész-vallástanára
2011. augusztus 28-án vette át a lemezt
a Gyülekezet honlapján való közzétételre,
alkalmasnak ítélvén ti. küldetésünk
szolgálatára.

Szíves szándékát ezután hétről hétre megerősítette –
ám az évnnyitó, az ünnepek sora, lelkészi, tanári, írói munkássága
mindegyre késleltette őt
a honlapra való föltételés véghezvitelében
(egy átköltött zsolttárunk azért
helyet kapott a Gyülekezet karácsonyi folyóiratszámában).
2012. január 29-én végül újabb érdeklődésünkre föltárta
a Nagytiszteletű Úr,
hogy honlapjuk szűkös terjedelmi korlátai sajnos lehetetlenné teszik a közlést,
meg hát óvakodnia kell a baljós precedenstől,
hogy megelőzze a hasonló anyagok
veszedelmes áradatát.

Kiadónk ezúton is szerencsét kíván
a Nagytiszteletű Úr
kimagasló munkájáért kapott 2011. június 1-ji kitüntetéséhez,
és sok erőt, áldást
példaadó pásztori, lelkigondozói, hithirdetői, erkölcsstanítói és szervező
szolgálatához.

TARTALOM

Előszó	3
--------	---

ÁTKÖLTÖTT ZSOLTÁROK

[A *-osak kottáját ld. D. Á.: Átköltött zsoltárok kórusra és orgonára ... · Bp. 2006.]

I.	4.	<i>Esti imádság</i>	/magyaros/*	4
		<i>[Másképpen]</i>	/disztichon/	4
	8.	<i>Isten és ember</i>	/gallavers: 3. paión, 2. epitritus; 3. és 4. paión/	5
	14.	<i>A világ világossága</i>	/kettős csattancs: csonka négylábú krétikusok/*	6
	15.	<i>Az igaz élet</i>	/szonett/	7
	17.	<i>Ártatlan vádolt imája</i>	/3 teljes és 1 csonka négylábú anapesztus/	8
	19.	<i>Isten dicsősége</i>	/stanca/	10
	20.	<i>Könyörgés a királyért</i>	/aszklépiadészi szakaszfajta: 2 kis aszklépiadészi, 1 pherekratészi és 1 glükóni sor/	11
	22.	<i>A szenvedő reménysége</i>	/magyaros/	12
	23.	<i>A jó pásztor</i>	/szonett/*	14
	25.	<i>Szorongattatás idején</i>	/Sándor-vers/	15
	29.	<i>A vihar</i>	/jambikus tizenkettes/	16
	38.	<i>Panasz</i>	/magyaros/	17
	39.	<i>Készülődés</i>	/csonka háromütemű trocheus és reizianus/*	18
		<i>[Másképpen]</i>	/kettős csattancs/	18
II.	42–43.	<i>Távol a Templomtól</i>	/disztichon/	19
	45.	<i>Nászdal a királyhoz</i>	/glükóni szakaszfajta: 4 glükóni és 1 pherekratészi sor/	21

46.	<i>Erős vár a mi Istenünk</i>	/aszklépiadészi szakaszfajta: 1 glükóni és 1 kis aszklépiadészi sor/	24
49.	<i>Mulandó és örök</i>	/kettős csattancs/	25
50.	<i>A helyes istentisztelet</i>	/epódoszfajta: hexameter és háromütemű jambus/	26
51.	<i>Bűnbánat</i>	/csonka négyütemű trocheus és anakreóni nyolcas/	27
53.	<i>Világtalan világ</i>	/szapphói szakasz/	28
58.	<i>Az igazak vérszomja</i>	/időmértékes szakasz/	29
62.	<i>Bizalom Istenben</i>	/nagy aszklépiadészi sor/	30
67.	<i>Isten kegyelme</i>	/magyaros/*	31
72.	<i>Királyszentelő ima</i>	/szótadészi sorféle (vö. 85.) és en- kómiologikon/	33
III. 73.	<i>A gonoszok szerencséjéről</i>	/kis aszklépiadészi sor/	35
	[Másképpen]	/kettős csattancs/	37
74.	<i>A Templom siratása</i>	/magyaros/*	38
75.	<i>Isten a bíránk</i>	/kétlábú bacchius csonka kétütemű jam- bussal és kétlábú krétikus csonka kétütemű trocheus- sal/	39
78.	<i>Isten a történelemben</i>	/hexameter/	40
	[Másképpen]	/disztichon/	42
82.	<i>Az istentelen istenek ítélete</i>	/alkaioszi szakasz/	43
	[Másképpen] <i>A jogsértő jogászok sorsa</i>	/trochaikus tizenegyes/	44
85.	<i>Ima a fogság utáni megpróbáltatások idején</i>	/szó- tadészi sorféle: 2 ereszkedő jónikus 3 trocheussal/	45
87.	<i>A Sion dicsérete</i>	/szonett/	46
IV. 90.	<i>A halandó ember imádsága</i>	/alkaioszi szakasz/	47
91.	<i>A Gondviselés</i>	/epódoszfajta: hexameter és jambele- gus/	49
93.	<i>Az ÚR a mindenség királya</i>	/enkómiologikon/	50

	<i>[Másképpen]</i>	/kettős csattancs/	50
96.	<i>Az ÚR minden népnek királya</i>	/szonett/	51
97.	<i>A győzedelmes Mindenható</i>	/jambikus nyolcas/	52
100.	<i>Adjunk hálát alkotónknak!</i>	/trochaikus nyolcas stb./*	53
103.	<i>A szerető Isten</i>	/időmértékes szakasz/	54
	<i>[Másképpen]</i>	/szonett/	55
104.	<i>Isten műve</i>	/magyaros/	56
V. 109.	<i>[Az] Átokzsoltár</i>	/epódoszfajta: három- és kétütemű jambus/	59
110.	<i>A Fölkent beiktatása</i>	/phalaikoszi sor/	61
111.	<i>Hallelúja!</i>	/magyaros/	62
117.	<i>Az ÚRnak áldása</i>	/disztichon/*	63
	<i>[Másképpen]</i>	/szonett/	63
119.	<i>Arany ábécé</i>	/disztichon/	64
122.	<i>Jeruzsálem kapujában</i>	/szonett/	66
123.	<i>Megalázottnak könyörgése</i>	/jambikus és krétkus ha- tos/*	67
126.	<i>A fogság után</i>	/phalaikoszi sor/	68
	<i>[Másképpen]</i>	/trochaikus négyes és hármass/*	69
127.	<i>Istené az áldás</i>	/magyaros/	70
129.	<i>A zsidók bántalmazóiról</i>	/teljes és csonka kétlábú emelkedő jónikus/	71
	<i>[Másképpen]</i>	/szonett/	72
130.	<i>A mélységből</i>	/magyaros/*	73
	<i>[Másképpen] [2017]</i>	/jambikus nyolcas és hetes/	73
131.	<i>Igaz alázat</i>	/magyaros/*	74
133.	<i>Testvéri egyetértés</i>	/szonett/	75
	<i>[Másképpen]</i>	/disztichon/	75
134.	<i>Tiszteleten</i>	/szerb trocheus/	76
136.	<i>Hálaének</i>	/magyaros/	77
146.	<i>Az URat dicsérjük és kövessük!</i>	/szonett/	80

<i>[Másképpen]</i> /kettős csattancs/	81
148. <i>Minden dicsőítse az URat!</i> /csonka négy lábú daktilus és hémiepesz/	82
150. <i>Dicsérjétek az URat!</i> /magyaros/	83

FÜGGELÉK

Miatyánk <i>[a saját tollammal]</i>	84
---	----

EGYÉB MAGYAR ZSOLTÁRÁTKÖLTÉSEK, verses fordít- ások és megzenésítések jegyzéke <i>[2011-ben készült váloga- tás javításokkal]</i>	86
--	----

MARGÓ KIADÓ

. P R O C U L T U R A M A R G I N A L I .

margokiado@freemail.hu

Felelős kiadó: Balogh Margit

Az eredeti ISBN 963 219 533 7

© Deli Árpád 2005

Budapesten

2017-ben,

a

hítújítás

500.

évében

